

На початку 90-х років шовківництво Полтавщини спіткала така ж доля, як і шовківництво України. Проте Миргородський гренажний завод був чи не єдиним підприємством не лише в області, а й в Україні, що займається виробництвом продукції шовківництва. Гренажний завод підтримував постійний зв'язок із колишнім Науково-дослідним інститутом шовківництва, а також із рядом країн, у яких розвинене шовківництво. Нажаль після пожежі у 2010 році Миргородський гренажний завод припинив своє існування.

Зараз майже в усіх країнах, що виробляють шовк, спостерігається відсутність росту виробництва або його зниження і це в той час, коли кожне шовківницьке господарство, маючи в середньому 15-16 га плантації шовковиці, може виробляти 0,4 — 0,6т коконів, а у спеціалізованих господарствах навіть у несприятливі за погодними умовами роки врожайність коконів у 1,5-2 рази може бути вища, ніж у середньому по господарствам різних форм власності.

Природно-кліматичні умови України є сприятливими для успішного вирощування коконів і одержання греди шовковичного шовкопряда. Українська шовкосировина та вироби з шовку можуть мати необмежений попит на світовому ринку і стати надійним джерелом валютних надходжень. Таким чином, галузь шовківництва в Україні має перспективи для відродження та розвитку.

Література

1. Михайлов Н. С. Шелководство/ Н. С. Михайлов. — М.: Сельхозгиз, 1952. — 496 с.
2. Радкевич В. А. Великий шелковый путь/ В. А. Радкевич.— М.: Агропромиздат, 1990.—239 с.
3. Тарасов І. Про стан галузі шовківництва в Україні та заходи щодо її реструктуризації/ І. Тарасов // Пропозиція.- 2000.- №12.-С. 36-37.

СТАН КОНЯРСТВА В УКРАЇНІ

Гончаренко А.В., Закалюжний В.М.

Полтавський національний педагогічний університет імені В.Г. Короленка

Конярство в Україні завжди було галуззю загально державного значення, функціональна спрямованість якої змінювалась в залежності від розвитку соціально-економічних відносин.

В умовах реформування агропромислового комплексу та з переходом до ринкової економіки, розвиток конярства сприятиме вирішенню важливих виробничих, економічних і соціальних питань.

Нині роль і значення коней у народному господарстві держави має комплексний характер. Племінних коней використовують для поліпшення існуючих та створення нових, більш досконалих порід, які б відповідали вимогам європейських і світових стандартів. Використовують як тяглову силу у колективних, приватних і фермерських господарствах, для перевезень вантажів під час заготівлі кормів, обслуговуванні тваринницьких ферм, роз'їздів по догляду за масивами лісів та інше. Обґрунтоване співвідношення механічної і живої тягової сили якісно сприяє ефективному використанню енергетичних ресурсів [2].

Первинним видом конярства є племінне. На сьогоднішній день в Ук-

раїні діють 79 суб'єктів племінної справи з конярства, у тому числі, 20 кінних заводів, 46 племінних репродукторів, 9 трендепо, 1 заводська конюшня, 3 селекційних центри та 2 підприємства генетичного контролю. В усіх суб'єктах племінної справи України зареєстровано 3291 голів племінних коней, в тому числі жеребців-плідників — 149 голів, кобил — 1203 голів, молодняку різного віку — близько 1000 голів. В державних кінних заводах зосереджено 28 % племінного поголів'я, решта — в господарствах різних форм власності.

Нажаль, українське конярство переживає не найкращі часи. Підприємства різних форм власності не розвиваються, а просто виживають [1].

«Попит на коней в Україні дуже малий, тому підприємствам, які займаються їх вирощуванням, доводиться вигадувати додаткові напрямки господарської діяльності, аби вижити. Основним джерелом надходжень є оренда земель, котрі належать підприємствам», — підкреслюють конярі.

Найбільшим підприємством галузі є ДП «Конярство України». До його структури належать 14 філій, які займаються розведенням племінних коней п'яти порід — української верхової, орловської рисистої, російської рисистої, чистокровної верхової та новоолександрівської ваговозної [2]. Загальна кількість поголів'я станом на 1 березня поточного року — 1657 голів. У структурі ДП зайняті понад 820 працівників.

За словами Дениса Птушка, в.о. директора ДП, розвитку галузі наразі перешкоджає ціла низка проблем. Серед головних — кредиторська заборгованість підприємства, що перевищує 100 млн. грн, застаріла матеріально-технічна база, відсутність фінансування та право-встановлюючих документів на землю (з 14 філій документи на землю є лише в одній — Дніпропетровського кінного заводу №65).

Взагалі стан конярства в Україні, м'яко кажучи, незадовільний. Спостерігається значне скорочення чисельності племінних, спортивних та робочих коней. Проблем у галузі вистачає, але влада не поспішає їх вирішувати. Зокрема фахівці зазначають про те, що конярство в Україні потребує значних інвестицій. Нерозвиненість ринкової інфраструктури заважає конярям конкурувати з колегами з інших країн. Крім того галузь має наступні проблеми:

- недосконалість системи ціноутворення на продукцію конярства (нестабільний рівень закупівельних цін на племінну та користувальну продукцію, конину, молоко та молочні продукти, що не забезпечує стійкого рентабельного їх виробництва);
- недостатній рівень розвитку людського капіталу в аграрному секторі, дефіцит кваліфікованих кадрів;
- відсутність вигідної для товаровиробника кредитної політики, яка спрямована на оновлення основних засобів виробництва; недостатнє застосування економічних механізмів у галузі.

Література

1. Голобородько Я. Ю. На коні чи під конем? / Я. Ю. Голобородько // Аграрна газета. — 2015.
2. Гопка Б. М. Генеалогія орловських рисаків/ Б. М. Гопка, В. Є. Скоцик. — Київ, 2015. — 400 с.